

வல்லிக்கண்ணன் புதினங்களில் நாட்டுப்புறக்கூறுகள்

தா. இரா. ஹெப்சிபா பியூலா சுகந்தி ^{அ. *}

^அ தமிழ்த்துறை, எஸ்.ஆர்.எம் அறிவியல் மற்றும் தொழில் நுட்பக்கல்லூரி, காட்டாங்குளத்தூர்-603203, தமிழ்நாடு, இந்தியா

Folklore Elements in Vallikannan Novels

T.R. Hezbibah Beulah Suganthi ^{a, *}

^a Department of Tamil, SRM Institute of Science and Technology, Kattankulathur-603203, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:
hezbibat@srmist.edu.in

Received: 29-06-2022
Revised: 28-09-2022
Accepted: 23-10-2022
Published: 12-12-2022

ABSTRACT

Folk literature is created by the common people and preserved by them. Vallikannan is a renowned writer, journalist and author of all kinds of literature, his novels Iruttu Raja, Ninaivu charam and Oruveetin Kathi describe the life of Saiva Velalar in Nellai district in a rustic form. Among these games children's games are swinging, playing Tayakkatam, playing by singing and dancing, playing pandi, and playing Kannambuchi. Other common games are folk songs, titling, calling women by their village names, proverbs, folk performances related to religion, celebrating festivals, paying tribute to the village temple during festivals, performing arts, naming, marriage, processions, performing arts programs at weddings. They use figure of speech in their speech. The folk songs, proverbs and local idioms used by the Nellai district people reveals the author's general knowledge and approach to the people. It can be seen that the folk elements found in lullabies, folk tales, songs, stories, fables, myths, proverbs etc are mixed with the character and sentiment of the Tamil people. The article is about the folklore elements found in Vallikannan novels.

Keywords: Tholkappiyam Eluthathikaram, Numbers, Alphabets, Sangam Literature.

முன்னுரை

வல்லிக்கண்ணன் நாடறிந்த எழுத்தாளர் எல்லாத் தரப்பு இலக்கிய வாதிகளுக்கும் வேண்டியவர். இலக்கியச் சுவைஞர், சிறந்த பத்திரிக்கையாளர், இவர் கவிதை, சிறுகதை, புதினம், நாடகம், வரலாறு, கட்டுரை, மொழிபெயர்ப்பு, என்று பல தடங்களிலும் தடம் பதித்தவர். 1986இல் 'இவரின்' புதுக்கவிதையின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்' என்ற நூல் சாகித்திய அகாதமி விருதைப் பெற்றது. 1988இல் 'எழுத்தாளர்கள் பத்திரிக்கைகள் அன்றும் இன்றும்' என்ற நூலுக்காக இவர் தமிழக அரசின் பரிசைப் பெற்றவர். இவருடைய புதினங்களில் சில நெல்லை சைவ வேளாளர் வாழ்க்கையைப் பிரதிபலிப்பலிப்பன. இவரது நினைவுச்சரம், இருட்டுராஜா என்ற புதினங்களில் காணப்படுகின்ற நாட்டுப்புறக் கூறுகளை இக்கட்டுரை ஆராய்கிறது.

நாட்டுப்புறக் கூறுகள்

பாமர மக்களால் உருவாக்கப்பட்டு அவர்களாலேயே காப்பாற்றப்படுபவை நாட்டுப்புற இலக்கியங்களாகும். நாட்டுப்புறக் கதைகள், பாடல்கள், கதைப்பாடல்கள், விடுகதைகள், பழங்கதைகள், புராணங்கள், முதலானவை இவ்வகையான நாட்டுப்புறக்கூறுகளாகும்.

நாட்டுப்புறப் பாடல்கள்

நாட்டுப்புறப் பாடல்கள் கிராம மக்களால் பாடப்படுபவை. எளிமையும் தூய்மையும் உடையவை ஆடம்பரமில்லாதவை. கிராமத்து மக்களின் உள்ளத்து உணர்வுகளை நேராகக் காட்டுபவை இசையும் இனிமையும் மிக்க கருவூலங்கள். மக்கள் இன்ப நிலையிலும் துன்ப நிலையிலும் வெளிப்படுத்துகின்ற நாட்டுப்புறப்பாடல்களில் போலித்தன்மை இல்லை. கல்லார்க்கு மட்டுமின்றி கற்றவர்க்கும் இன்பம் பயப்பன நாட்டுப்புறப்பாடல்களாகும். இப்பாடல்கள் நாட்டுப்புற மக்களது பழக்க வழக்கங்கள், தெய்வ வணக்கம், அணியும் அணிகலன்கள், செய்யும் தொழில் வகைகள் உள்ளிட்ட பல்வேறு செய்திகளையும் உணர்ந்து கொள்ள வரலாற்று அறிஞர்களுக்குப் பெருந்துணையாக இருக்கிறது (Surenthiran, 1979).

தொல்காப்பியர் நாட்டுப்புறப் பாடல்களைப் 'பண்ணத்தி' என்று குறிப்பிடுகிறார். இலக்கியங்கள் தோன்றுவதற்கு முன்னால் மனிதர்கள் தங்கள் மகிழ்ச்சிக்காகத் தங்கள் கருத்தைப் பிறரிடம் பரப்புவதற்காகவும் நாட்டுப்புறப் பாடல்களையே பயன்படுத்தினார்கள். வல்லிக்கண்ணன் தமது இருட்டுராஜா, ஒரு வீட்டின் கதை முதலிய புதினங்களில் நெல்லை மக்கள் அன்றாடம் பயன்படுத்தி வந்த நாட்டுப்புறப் பாடல்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளார். இருட்டு ராஜா எனும் புதினத்தில் சிறு பெண்கள் திரிபுர சுந்தரியின் கண்ணைக் கட்டி விட்டு 'கண்ணாம்பூச்சி விளையாட்டு விளையாடிக் கொண்டிருக்கும் போது தன்னுடன் விளையாடிக் கொண்டிருக்கும் பெண் என நினைத்து தன் அத்தை மகன் முத்து மாலையைப் பிடித்து விடுகிறாள், அப்போது அவளுடன் விளையாடிக் கொண்டிருந்த பெண்கள்

“அஞ்சு மூணும் எட்டு

அத்தை மகனைக் கட்டு”

என்ற பாடலைப் பாடி திரிபுர சுந்தரியைக் கேலி கிண்டல் செய்கிறார்கள். இவ்வாறு சிறுபிள்ளைகள் விளையாடும் காட்சி புதினத்தில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது (Vallikkannan, 1985).

பள்ளிச் சிறுவர்கள் சிலர் பள்ளிக்கூடம் போகாமல் மாந்தோப்பில் மாங்காய் திருடுவதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தனர். இம்மாணவர்களின் தீய செயலை ஒழிக்க விரும்பிய குத்தகைக்காரன் ஒரு நாள் ஒரு சிறு பையனைக் கையும் களவுமாகப் பிடித்தான், மற்ற சிறுவர்களையும் ஊர் மக்களையும் கூடி வரச் செய்து சிறு பையனைக் கயிற்றில் கட்டி கிணற்றுக்குள் இறக்கி விட்டு அச்சுருத்தி

“ஏ ஹேய் ஐயரே ரெண்டரே

அமுக்கிப் புடிச்சா ஒண்ணரே”

என்ற பாடலை அவன் பாட, வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்த சிறுவர்கள் எல்லாம் பின்பாட்டாகப் பாடினார்கள் (Vallikkannan, 1985). இந்நிகழ்ச்சியும் அக்கால மாணவர்கள் சிலர் பள்ளிக்கூடம் போகாமல் ஊர்சுற்றிக் கொண்டிருந்த நிகழ்ச்சியும் திருடின நிகழ்ச்சியும் நமக்கு நகைச்சுவையுணர்வைத் தருகின்றது (Vallikkannan, 1979).

இருட்டு ராஜா என்ற புதினத்தின் தலைவன் முத்து மாலை தன் வாழ்க்கையில் விரத்தியடைந்து சில நாட்களில் ஊரைச் சுற்றிவருவான். அப்போது அக்காலத்தில் பிரசித்தி பெற்ற பாடல்களான “தங்க இரத்தினமே பொன்னு இரத்தினமே ‘என்று முடியும் பாடல்களைப் பாடுவான்.

“சாலையிலே ரெண்டு மரம்

சருக்காரு வச்ச மரம்

எனக்கேத்த தூக்கு மரம்

தங்கமே தில்லாலே

உனக்கேத்த மரமடியே

பொன்னுமே தில்லாலே”

மற்றொரு பாடல் இப்பாடலையும் முத்துமாலையே ஊரைச்சுற்றி வரும் பொழுது தன்னை வெறுத்துப் பாடுகின்றான் (Vallikkannan, 1985).

“எட்டடிக்குச் சுக்குக்குள்ளே - ஐயா

எத்தனை நாளிருப்பேன் - நான்

எத்தனை நாளிருப்பேன் -இன்னும்

எத்தனை நாளிருப்பேன்!”

1920 - 1930 இடைப்பட்ட ஆண்டுகளில் நாடக மேடையில் சர்வ சாதாரணமாக முழங்கிய பாடல் கள்ளபார்ட் நடிகன் ஆடிக்கொண்டு அமர்களமாகப் பாடிய பாடல் இருட்டு ராஜா புதினத்தில் முத்துமலை பாடுகிறான் (Vallikkannan, 1985).

“கோட்டைக் கொத்தளம் மீதிலேறி

கூசாமல் குதிப்பேன் - ஏ பலபா

கூசாமல் குதிப்பேன்

காவலர் பிடிக்க வந்தால்

கத்தியால் குத்துவேன் - ஐஸா

கத்தியால் குத்துவேன்

கொற்றவர் பிடிக்க வந்தால்

குருவி போல் பறப்பேன்!

ஒரு நீச்சலில் கப்பலைப் பிடிப்பேன்

கல்கத்தா துறைமுகம் பார்ப்பேன்”

முத்துமலை மகிழ்ச்சியாக இருக்கின்ற நாட்களில் இப்பாடலைப் பாடிக்கொண்டு ஊரைச் சுற்றி வருவதாக கதையில் இடம் பெற்றுள்ளது (Vallikkannan, 1985).

‘ஒரு வீட்டின் கதை’ எனும் புதினத்தில் வெயிலுகந்தான் பிள்ளை தன் காதலியால் கைவிடப்பட்ட நிலையில் விரக்தியுடன் குடித்துவிட்டு

“வானம் இர்ருண்டு வருது

மேகம் திரண்டு வருது

வெள்ளம் புர்ரண்டு வருது

பொண்ணு மிரண்டு ஓடுது”

இப்பாடலைப் பாடுகின்றார் (Vallikkannan, 1979).

சிறுவர் விளையாட்டு

வல்லிக்கண்ணன் இருட்டுராஜா, ஒரு வீட்டின் கதை, ஆகிய இரு புதினங்களிலும் சிறு பெண்களின் நாட்டுப்புற விளையாட்டைப் பதிவு செய்துள்ளார். சிறு பெண்கள் ஊஞ்சல் ஆடுதல், தாயக்கட்டம் ஆடுதல், பல்லாங்குழி ஆடுதல், அம்மாளை ஆட்டத்தைப் பாட்டுப்பாடிக்கொண்டு ஆடுதல், பாண்டி ஆடுதல், கண்ணாம்பூச்சி ஆடுதல், முதலிய விளையாட்டுக்களில் ஈடுபட்டிருந்தனர் என்பதை வல்லிக்கண்ணன் விளக்கியுள்ளார் (Vallikkannan, 1979).

ஒரு வீட்டின் கதை எனும் புதினத்தில், “வீட்டினுள் தொட்டில்கட்டில் ஊஞ்சல் தொங்கியது. சூடியும் அவள் சிநேகிதிகளும் சதா அதில் ஆடிக் களிப்பார்கள். பல அறைகளிலும் எங்காகிலும் உட்கார்ந்து தாயக்கட்டம், பல்லாங்குழி என்று விளையாடி மகிழ்வார்கள். பாட்டுப்பாடிக் கொண்டு அம்மாளை ஆடுவார்கள். வாசலில் பாண்டி விளையாடி ஒரே புழுதிக் காடாக்குவார்கள். நிலா பூச்சொரியும் இரவுகளில் பலவிதமான ஆடல்களும் ஆடி பொழுது போக்குவார்கள். என்று சிறுவர் தம் நாட்டுப்புற விளையாட்டினைப் பதிவு செய்துள்ளார் (Vallikkannan, 1979).

பட்டப்பெயர் வைத்தல்

பட்டப்பெயர் வைத்து அழைத்தல் இன்றும் கிராமங்களில் நடைமுறையில் உள்ளது. வல்லிக்கண்ணன் தம் புதினங்களில் பட்டப்பெயர் வைத்து அழைப்பதை நகைச்சுவை உணர்வுடன் வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

அப்பளம் அமுக்கி ஆறுமுகப்பிள்ளை

இவருடைய இயற்பெயர் ஆறுமுகப்பிள்ளை. இவர் சிறுவயதில் திருமண விருந்தில் சாப்பிடும் போது முதலில் வைக்கும் அப்பளத்தை எடுத்து மடியில் ஒளித்து வைத்துக் கொண்டு பந்தியில் அப்பளம் வைப்பவரிடம் தன் இலைக்கு அப்பளம் வைக்கும்படி கூறுவார். ஒரு நாள் இவரின் செயல் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. அன்றிலிருந்து இவருக்கு அப்பளம் அமுக்கி ஆறுமுகப்பிள்ளை என்ற பட்டப்பெயர் ஏற்பட்டு விட்டது.

மானம் பார்த்தான் சொக்கலிங்கம்

இவர் பெயர் சொக்கலிங்கம். இவர் யாருடன் பேசினாலும் எதிரே பேசிக் கொண்டிருப்பவர்களின் முகத்தைப் பார்த்துப் பேசாமல் வானத்தை பார்த்தே பேசிக்கொண்டிருப்பார், இதனால் இவருக்கு ‘மானம் பார்த்தான்’ என்ற பெயர் ஏற்பட்டது.

இரைகக்கியாப்பிள்ளை

இவர் பெயர் சோமநாதன் பிள்ளை. இவர் உணவு உண்டபின் ஒரு செம்பு தண்ணீர் குடிப்பது வழக்கம். இதனால் எதுக்களித்து வருகின்ற நீரையும் சோற்றுப்பருக்கைகளையும் துப்பிக் கொண்டிருப்பார். இதனால் இவருக்கு இரை கக்கியாப்பிள்ளை என்ற பெயர் ஏற்பட்டது.

சாளவாய் ஞானசம்பந்தம்

ஞானசம்பந்தம். இவர் பேசும் பொழுது கடைவாய்ப்புரங்களின் இரு பக்கங்களிலும் எச்சில் நுரைத்துத் தள்ளும். இதனால் இவருக்குச் ‘சாளவாய் ஞான சம்பந்தம்’ என்ற பெயர் ஏற்பட்டது.

த்ரிஸைடு பியூட்டி

திரிபுர சுந்தரி. இவனுடைய வகுப்புப் பையன்கள் இப்பெண்ணை ‘த்ரிஸைடு பியூட்டி’ என்று அழைப்பர். இதற்கான விளக்கத்தைப் பையன்கள் தங்களுக்குள் பேசிக்கொள்ளும் பொழுது முன்பக்க அழகு ‘டுஸைடு’ பக்கவாட்டில் தெரியும் அழகு ‘ஒன் ஸைடு’ என்று விளக்கம் கூறுகின்றனர்.

பெண்களையும் திருமணத்திற்குப் பிறகு பிறந்த ஊரின் பெயர்களை வைத்து அழைக்கும் வழக்கம் காணப்படுகின்றது. வெள்ளூரிலிருந்து வந்தவ வெள்ளூரா, கார்சேரியிலிருந்து பிறந்து வந்தவ கார்சேரியா, பெருங்குளத்திலேயிருந்து பெண் எடுக்கப்பட்டு இங்கே வந்திருப்பவ பெருங்குளத்தா. என்று

பெண்களை அவர்கள் பிறந்த ஊரின் பெயரை வைத்து அழைப்பது இன்றும் நாட்டுப்புற வழக்கமாய் விளங்குகின்றது (Vallikkannan, 1979).

வல்லிக்கண்ணன் புதினங்களில் அமைந்துள்ள பட்டப்பெயர்கள் நகைச்சுவை உணர்வுடன் கூடிய நாட்டுப்புறத்தன்மையுடன் திகழ்கின்றன.

பழமொழிகள்

பழமொழிகள் மக்கள் அனுபவத்தின் திரண்ட சாறு எனலாம். பல்லாண்டு அனுபவம் ஒரு வரியிலேயே திரட்டி உருட்டி மருந்து மாத்திரை போல் தரப்படுகின்றது. கிரேக்க நாட்டு அறிஞர் அரிட்டாட்டில் பழமொழிகள் அறிவின் வளர்ச்சியிலே பிறந்தவை. சுருக்கம், தெளிவு, பொருத்தம் ஆகிய சிறப்புக்களால் நாள்தோறும் இறந்து கொண்டிருக்கும் இவ்வுலகில் என்றும் இறவாமல் என்றும் வாழ்கின்றன என்றார். மக்கள் எப்படியோ அவர்கள் பழமொழியும் அப்படி என்று கூறுகின்றது ஸ்காட்லாந்து. நீண்ட அனுபவத்திற் பிறந்த குறுகிய வாக்கியங்கள் என்பார் செர்வண்டசு. ஆக்சுபோர்டு அகராதி, வாழ்வை ஊன்றிக் கவனித்து உணர்ந்த உண்மைகளின் துணுக்குகள் என்கிறது (Thatchinamoorthy, 2014).

பழமொழியைத் தமிழில் பழமொழி, முதுமொழி முதுசொல் எனப் பல சொற்களால் வழங்குவர். பழமொழிகள் யாவும் பழுத்த பட்டறிவின் அடிப்படையில் தோன்றிய அறிவுரையாகவும் சிந்தனையின் திரண்ட சாரமாகவும் விளங்கி மக்கட்கு எப்போதும் மெய்யறிவு கொளுத்தும் வண்ணம் இருக்கின்றன. திறவுகோலைக் கொண்டு பண்ப்பெட்டியைத் திறப்பது போல பழமொழியைக் கொண்டு ஒரு நாட்டின் பண்பாட்டுப் பெட்டகத்தைத் திறந்து விடலாமென்கிறார் (Surendhiran, 1979).

“நுண்மையும் சுருக்கமும் ஒளியும் உடைமையும்

மென்மையும் என்றிவை விளங்கத் தோன்றிக்

குறித்த பொருளை முடித்தற்கு வருஉம்

ஏதுநுதலிய முதுமொழி என்ப”

“பாட்டுரை நூலேவாய்மொழி பிசியே

அங்கதம் முதுசொல்லோடு அவ்வேழ் நிலத்தும்”

என்ற தொல்காப்பிய நூற்பாக்கள் பழமொழியை முதுமொழி என்றும் முதுசொல் என்றும் குறிப்பிடுகின்றது (Ilampooranar, 2005). வல்லிக்கண்ணன் புதினங்களில் இடம்பெறும் பழமொழிகள் நெல்லை வட்டார மக்களின் பண்பாட்டையும் சிந்தனையையும் வெளிப்படுத்துகின்றது.

நினைவுச்சரம் எனும் புதினத்தில் மயிலேறும் பெருமாள்பிள்ளை கடந்த காலத்தை நினைத்துப் பார்க்கும் பொழுது சிவபுரம் ஊரிலுள்ள மக்கள் எள்ளை ஆட்டி குடங்களில் நல்லெண்ணெய் சேமித்து வைத்திருப்பார்கள் என் இலாபகரமான பயிர் என அவர் நினைத்துப் பார்க்கும் பொழுது “இளைத்தவன் எள்ளை விதை கொளுத்தவன் கொழுத்தவன் கொள்ளை விதை என்ற பழமொழியை நினைக்கிறார். என் இலாபகரமான பயிர் கொள் இலாபகரமற்ற பயிர் என்பதைக் குறிக்க இப்பழமொழி பயன்படுத்தப்பட்டு வருகின்றது.

சமுதாயத்தில் பெண்ணாகப் பிறந்தவள் எப்பொழுதும் துன்பப்பட வேண்டிய நிலையிலேயே இருக்கிறாள் என்பதைப் “பொண்ணாகப் பிறந்து புண்ணா உளையிறேன் என்ற பழமொழி மூலம் உணர்த்தியுள்ளார் (Vallikkannan, 1979).

திருமணமாகாத பருவ மகளிர் பற்றிச் சிந்திக்கும் போது, ‘கடல் குமரி கரையேறினாலும் நடைக்குமரி கரையேறமாட்டாள்’ என்ற பழமொழியை ஆசிரியர் பயன்படுத்தியுள்ளார். கன்னியாகுமரியில் திருமணமாகாது தவம் செய்து கொண்டிருக்கும் அம்மனுக்குக்கூட திருமணமாகி

விடலாம் ஆனால் நடைவாசலில் அமருகின்ற பெண்ணுக்குத் திருமணம் ஆகாது என்பது இப்பழமொழியின் பொருளாகும்.

கணவனின் இறப்பிற்குப் பின் மனைவியாக இருக்கும் பெண் சுதந்திரமாகச் செயல்படுகிறாள் என்ற பொருளுடைய, 'தாலியறுத்தல் பொம்பிளைக்கு தாசில் உத்தியோகம் வந்த மாதிரி' என்ற பழமொழியை வசந்தம் மலர்ந்தது என்ற புதினத்தில் பயன்படுத்தியுள்ளார்.

விதவைத் தாயாரால் வளர்க்கப்பட்ட பிள்ளைகள் சிலர் அடங்காமல் தீய காரியங்களைச் செய்ய முற்பட்டால் ஊரார் அவர்களை, 'அறுதலை வளர்த்த தறுதலைங்கிறது சும்மாவா?' என்ற பழமொழியைக் கூறிப் பழிப்பர் முத்துமாலையை ஊரார் இவ்வாறு பழிக்கின்றனர் (Vallikkannan, 1985).

நினைவுச்சரம் புதினத்தில் மயிலேறும் பெருமாள் பிள்ளையை ஊர்ப் பெரியவர்கள் திருமணம் செய்து கொள் என்று அறிவுறுத்தும் போது,

'வேலியிலே இருக்கிற ஓணாணை எடுத்து மடியிலே வச்சுக் கட்டுவானேன்? அப்புறம் அது குத்துது குடையது. கடிக்குது இன்னு சங்கடப்படுவானேன்' என்ற பழமொழியின் வழியாகத் திருமண வாழ்க்கையின் பலவித சங்கடங்களைப் புதின ஆசிரியர் பதிவு செய்துள்ளார்.

கிராம மக்கள் ஒன்றுக்கும் பிரயோசனப்படாத கருத்தை வைத்தே பெரிதாகப் பேசுவர். பேசுவதற்குக் கருத்துடைய ஒன்று கிடைத்துவிட்டால் சும்மா விடமாட்டார்கள் என்பதை

"குசுவைக் கேட்டே சாமி ஆடுறவங்க

கொட்டைக் கண்டா விட்டு வாங்களா?" இப்பழமொழி கிராம மக்கள் ஒருவரைப்பற்றி ஒருவர்முறம் பேசுவதை நையாண்டி செய்துள்ளது.

மயிலேறும் பெருமாள் பிள்ளை மீண்டும் ஊருக்கு வந்துவிட்டார் என்ற செய்தியை ஊரிலுள்ள ஒருவர் மற்றவரிடம் கூறும்போது, 'பாணாங்கமுதை பரதேசம் போனா, தானேபோய் தானேதிரும்பும்' என்ற பழமொழியைச் சொல்கிறார். ஒரு சிலர் தங்களுக்கு எதாவது அவமானம் ஏற்பட்டால் அதைத் தாங்க முடியாமல் ஊரில் யாரிடமும் சொல்லாமல் எங்கேயாவது சென்றுவிடுவர். பின்னர் தமக்கே அச்சம்பவம் மறந்த பின் ஊருக்கு வருவர். நினைவுச்சரம் புதினத்தில் மயிலேறும் பெருமாள் பிள்ளை முப்பது வருடம் கழித்து தம் சொந்த ஊருக்கு வருகிறார் அப்போது அவரைப்பற்றி சிலர் பேசிக்கொள்வதாக இப்பழமொழி. பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது (Vallikkannan, 1979).

'சிவபுரம்' மக்கள் சிலர் மண்ணெண்ணெய் அதிகம் செலவாகிவிடுமென்று விளக்கைச் சீக்கிரமே அணைத்து விடுகின்றனர் இதைப் பற்றிப் பேசும் பொழுது 'விளக்கெரிஞ்சு கெட்டவனுமில்லே வாழ(வாழை) வச்சுக் கெட்டவனுமில்லே' என்ற பழமொழியைக் குறிப்பிடுகின்றார் (Vallikkannan, 1979). இப்பழமொழி சிலேடைத் தன்மையுடையது. இருபொருள் கொண்டது. விளக்கெரிந்து கெட்டவனுமில்லே என்பதை விளக்குவதாக வாழை வச்சுக் கெட்டவனுமில்லே என்ற பின் வாக்கியம் சொல்லப்படுகிறது.

1. வாழை மரத்தைப் பயிரிட்டு வளர்ப்பதால் பல வகையிலே வருமானம் கிடைக்கும் வாழைப்பழம், வாழைக்காய், தண்டு, வாழைப்பூ, நார். என்று பல பொருள்களையும் விற்றுப் பயன் அடையலாம். விளக்கு எரிகிறதினாலேயும் வெளிச்சம் ஏற்படும் செல்வம் நிறைந்திருக்கும்.
2. வாழ வைத்தல் - மற்றவர்களுக்கு வாழ்வு அளிப்பது அல்லது மற்றவர்களுக்கு எந்த வகையினாலாவது உதவி செய்வது, பிரிந்திருப்பவர்களைச் சேர்த்து வாழ வைப்பது பொருள்குறைவு ஏற்படுகின்றவர்களுக்கு பொருள் உதவி செய்து வாழ வைப்பது பிறரை மகிழ்ச்சியாக வாழச் செய்கின்றவர்கள் ஒரு நாளும் கெட்டுப்போவதில்லை. விளக்கு எரிகிறதினால் இருட்டு இருக்காது. திருடர்களின் பயமும் வீட்டில் இருக்காது. நம் வீட்டைக் கடந்து செல்பவர்களுக்கும் வெளிச்சம் கிடைக்கும்.

வல்லிக்கண்ணன் புதினங்களில் உள்ள பழமொழிகள் யாவும் வேளாண்மை பற்றியதாகவும் பெண்கள் பற்றியதாகவும் தத்துவக் கருத்துடையதாகவும் சிலேடைத்தன்மை உடையதாகவும் காணப்படுகிறது (Vallikkannan, 1985).

பேச்சு வழக்கிலுள்ள உவமைகள்

நினைவுச்சரம் புதினத்தில் செண்பகம், மயிலேறும் பெருமாள் பிள்ளை வீட்டுக்கு வந்து விட்டுப் போன நிகழ்ச்சி சிவபுரம் ஊர் மக்களால் இழிவாகப் பேசப்பட்டது என்பதை “ஆச்சி போட்ட தூபத்துக்கு இவ வந்ததும் போனதும் குழை அடிச்சுக் கிளறிவிட்டது போல ஆயிடுச்சு” என்ற பழமொழி மயிலேறும் பெருமாள் பிள்ளையையும் செண்பகத்தையும் தவறாக ஊரார் புரிந்து கொள்ளுதலால் சொல்லப்படுகின்ற உவமையாகும் (Vallikkannan, 1979).

செண்பகம் பருவ வயதிலேயே அவள் வயதை ஒத்த பெண்களைவிட அழகாகவும் மிக வளர்ச்சியுடனும் காணப்பட்டாள் என்பதை, “பதிமூன்று வயதிலேயே செம்பகம் மினுமினு குளுகுளுன்னு வளர்ந்த பயிறு மத்தியிலே செழித்து ஓங்கி வளப்பா நிக்கிற மூப்பன் கதிரு மாதிரி ஜோரா இருந்தா எனச் செழிப்பாக வளர்ந்த செண்பகத்தின் உடலழகு மூப்பன் கதிருக்கு ஒப்பிடப்பட்டுள்ளது (Vallikkannan, 1979). சிவபுரம் கிராமத்தில் வேலை எதுவும் இல்லாத பெண்கள் பகல் இரவு எந்நேரத்திலும் தூங்கிக் கொண்டு சோம்பேறியாக இருப்பதை. “கிடபூதம் மாதிரித் தூங்குகிறாள்” என்று வேலை வெட்டியில்லாத பெண்கள் நாள் முழுவதும் தூங்கிக் கொண்டிருப்பதை பூதம் தூங்குவதற்கு உவமையாக்கியுள்ளார் (Vallikkannan, 1979).’ வசந்தம் மலர்ந்தது ‘எனும் புதினத்தில் திருமணப் பந்தல் சில சூழ்ச்சிக்காரர்களால் கொளுத்தப்பட்டது, அக்காட்சியை “சொக்கப்பனை கொளுத்தினா பக்கத்திலேஎல்லாம் பற்றி எரியுமே அது போல வெளிச்சம்” இங்கு திருமணப் பந்தல் கொளுந்து விட்டு எரிவதற்குச் சொக்கப்பனை எரிவதை இங்கு ஆசிரியர் உவமையாக்கியுள்ளார் (Vallikkannan, 1966).

நீலாவதி என்ற மாந்தரைப் பற்றிக் கூறும் போது “நீலா மரம் மாதிரி வளர்ந்திட்டா குதிரு மாதிரி வளர்ந்து நிக்கிறா” என்ற உவமையால் காட்சிப்படுத்துகிறார் (Vallikkannan, 1966). ஒரு வீட்டின் கதை எனும் புதினத்தில் இசக்கியம்மையின் வாழ்க்கை, விலங்குகளின் வாழ்க்கைக்கு நிகரானது என்று உவமிக்கப்பட்டுள்ளது.

“அப்புறம் வழக்கம் போல் எருமைகள் பால் கொடுப்பதும் கோழிகள் எல்லாம் அசிங்கப்படுத்துவதும் ஆடுகள் கத்துவதும், நாய்கள் குரைப்பதும் இடையறாது நடப்பது போலவே இசக்கியம்மையின் காரியங்களும் நடக்கலாயின”. இவ்வவமைகள் எல்லாம் பேச்சு வழக்கிலுள்ள நாட்டுப்புறத் தன்மையில் ஆசிரியரால் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன (Vallikkannan, 1979).

சமயம் தொடர்பானவை

வல்லிக்கண்ணன் புதினங்களில் சில சைவ வேளார்களைப் பற்றியது. அப்புதினங்களில் சமயம் தொடர்பான நாட்டுப்புறக்கூறுகள் இடம் பெற்றுள்ளன. அவை. ஊர்க்கோவிலுக்கு வரிக் கொடுத்தல், கோயில் பூசை, திருவிழா, வழிபாட்டுமுறை ஆகியனவாகும்.

ஊர்க்கோவிலுக்கு வரிக் கொடுத்தல்

வரி, இறை எனப்பட்டது. சங்க காலத்திலிருந்தே பலவகையான வரிகள் இருந்ததை அறிய முடிகின்றது. அவற்றுள் நில வரி முக்கியமானது. மகதூலில் ஆறுல் ஒரு பங்கை மக்கள் வரியாகச் செலுத்தினர். வசூலிக்கப்பட்ட வரிகள் பொதுப்பணிக்கும் ஆலயப்பணிக்கும் பயன்பட்டன. சாலைகள் அமைப்பது, குளங்கள் ஏரிகள் முதலியவைகளைப் பராமறித்தல் போன்ற பொது மராமத்துப் பணிகளுக்காகச் செலவிடப்பட்டன (Chellam, 2000). இவ்வரிக் கொடுக்கும் செயல் காலப்போக்கில் தனித்தனி இலாக்கலாகப் பிரிக்கப்பட்டு மக்களிடம் வரி வசூலிக்கப்பட்டது

கிராமங்களில் கோயிலுக்கு அனைவரும் வரிக் கொடுக்க வேண்டும். அப்படி வரிக் கொடுக்காவிட்டால் வரிக் கொடுக்காதவர்களின் வீட்டில் நடைபெறும் திருமணம், சடங்கு, இறப்பு... போன்ற எதற்கும் ஊர்மக்கள் உதவ மாட்டார்கள். வரிப்பணத்துடன் ஈட்டுப்பணமும் கொடுத்த பின்னரே ஊர்மக்கள் ஒத்துழைப்புக் கொடுப்பர். இந்நிகழ்ச்சி இருட்டு ராஜா புதினத்தில் இடம் பெற்றுள்ளது. இப்புதினத் தலைவன் முத்துமாலை அவ்வூரின் அம்மன் கோயிலுக்கு வரிகொடுக்கவில்லை. அதனால்

அவனது அம்மா இறந்தவுடன் ஊரார் ஒத்துளைப்புக் கொடுக்கவில்லை அம்மாவின். உடலைத் தெருவழியாகக் கொண்டு செல்ல விடவில்லை. அவன் வரிப்பணத்தை ஈட்டுப்பணத்துடன் கொடுத்த பின்னரே, அவனது தாயின் உடலை எடுத்துச் சென்று இறுதிச் சடங்குகளை முடிப்பதற்கு மக்கள் உதவி செய்தனர் (Vallikkannan, 1985).

திருவிழா

இருட்டு ராஜா புதினத்தில் அம்மன் கோயில் கொடைவிழா விவரிக்கப்பட்டுள்ளது. பந்தல் அமைப்பு வர்ணனையுடன் அழகாக விவரிக்கப்பட்டுள்ளது.

“சிரத்தையோடு சிங்கார வேலைப்பாடுகள் செய்யப் பெற்றிருந்த அலங்காரப் பந்தல், தட்டுத் தட்டாக (படிப்படியாக) அடுக்கி நடுவில் ஒரு 'தெப்பக்குளம் (சதுர அமைப்பு) தென் ஒரு பக்கத்திலும் கிணறுகள் (வட்ட அமைப்புகள்) கொண்டு பார்ப்பதற்கு வெகு அழகானது” பந்தல் போட்டு திருவிழாக் கொண்டாடுதல் நாட்டுப்புறத்தன்மையுடன் திகழ்கின்றது (Vallikkannan, 1985).

கலை நிகழ்ச்சி

நெல்லை மாவட்ட கிராமங்களில் நடைபெறும் கோயில் கொடை விழாக்களில் முக்கியமாக வில்லுப்பாட்டும் கரக ஆட்டமும் நடைபெறுகிறது.

கோயில் கொடைவிழா நடத்துவதற்கு ஏற்படும் செலவுகளைப் பொது வரிப்பணத்திலேயே நடத்துவது வழக்கம். அம்மன் ஊர்வலம் போகும் போது மக்கள் அனைவரும் சப்பரத்தின் பின்னால் செல்கின்றனர். நாகசுர மேளத்தோடு ஊர்வலம் நடக்கிறது. என்பதை இருட்டு ராஜா புதினத்தின் வழி அறிய முடிகின்றது. “இந்த வருடம் கொடை கோலாகாலமாக நடந்து கொண்டிருந்தது. அம்மன் சப்பரம் எழுந்திருந்து ஆவதற்கு இரவில் வெகுநேரம் பிடிக்கும். அதுவரை ஜனங்கள் விழிப்பதற்காகவும் மற்றும் திருவிழாக் கோலம் காட்டுவதற்காகவும் ஸ்பெசல் நாதசுரம், நையாண்டிமேளம், கரக ஆட்டம் எல்லாம் ஏற்பாடு செய்வது வழக்கம். வில்லுப்பாட்டும் நடை பெறும். இங்கு திருவிழாவில் பந்தல் போடுவதும் கலை நிகழ்ச்சி நடத்துவதும் தமிழர்களின் கலை உள்ளத்தைக் காட்டுகின்றது (Vallikkannan, 1985).

குலச்சடங்குகள்

ஒரு குலத்தின் பிறப்பு முதல் இறப்பு வரை நடை பெறும் சடங்குகள் குலமுறைச் சடங்குகளாகும். இவரது புதினங்களில் சைவ வேளாளர்களின் குலச்சடங்குகள் இடம் பெற்றுள்ளன.

பெயர் தூட்டு விழா

நெல்லை மாவட்ட சைவ வேளாளர் குடும்பங்களில் குழந்தை பிறந்தவுடன் காப்பிட்டுப் பெயர் வைக்கும் பழக்கம் காணப்படுகின்றது.

கிராமங்களில் இந்நிகழ்ச்சி நடை பெறுவதை விரிவாக வல்லிக்கண்ணன் பதிவு செய்துள்ளார்

நல்ல நாள் பார்த்து நல்ல வேளையில் குத்து விளக்கு ஏற்றி, தேங்காய் உடைத்து, வெற்றிலை, பாக்கு, பழம் வைத்து தெய்வத்தை வழிபட்டு, குழந்தையைத் தந்தை அல்லது தாயின் மடியில் வைத்து அதற்குச் சூட்ட எண்ணியுள்ள பெயரைச் சொல்வார்கள். தாய் வீட்டினர் கழுத்துச் சங்கிலி, அரைஞாண், மோதிரம், போன்ற தங்க நகைகளைக் குழந்தைக்கு அணிவித்து வாழ்த்துவர். அழைக்கப்பட்ட உறவினர்கள் குழந்தையை வாழ்த்தி, திருநீரு பூசி பணம் கொடுப்பார்கள். பச்சரிசியும் வெல்லமும் கலந்து தயாரிக்கப்படும் 'காப்பீட்டு அரிசி' அனைவருக்கும் வழங்கப்படும். வந்தவர்களுக்கு வெற்றிலை, பாக்கு அளிப்பார்கள் இவ்வாறு குழந்தைக்குப் பெயரிடும் நிகழ்ச்சி நாட்டுப்புற செயல்பாடாக் வெளிப்படுகின்றது (Vallikkannan, 1966).

திருமணம்

‘பொய்யும் வழுவும் தோன்றிய பின்னர் / ஐயர் யாத்தனர் கரணம் என்ப என்பார் (Thamizhannal, 2008). மனித வாழ்க்கையில் திருமணம் ஒருவனுக்குச் சமுதாய அங்கிகாரத்தைக் கொடுக்கிறது.

மனித இனம் தன்பால் உந்துதலை ஒரு நிறுவன அமைப்பிற்குள் நிறைவு செய்து கொள்ள ஏற்படுத்திய முறையே திருமணமாகும். உயிர் பாலூட்டிகளிடமும் பிற கீழின விலங்குகளிடமும் பாலுறவு ஒர் உயிரியல் செயலாக மட்டுமே நிகழ்கிறது. ஆனால் மனிதர்கள் அடிப்படையில் சமுதாயப் பண்பாட்டு விலங்காதலால் அவ்வுயிரியல் செயலைத் திருமணம் என்னும் நிறுவனச் செயலாக்கி அவர்கள் தம் உள- உயிரியல் உந்துதல்களை நிறைவு செய்து கொள்கின்றனர் என்று பக்தவத்சல பாரதி கூறுகின்றார் (Bhaktavatsala Bharathi, 2009). செயலாக்கி கிராமத் திருமணம், நகரத் திருமண நிகழ்ச்சியிலிருந்து வேறுபடுகின்றது. கிராமங்களில் நடைபெறும் திருமணங்களில் பந்தல் போடுதல், பந்தியில் விருந்து கொடுத்தல், தம்பதிகள், ஊர்வலம் வருதல், நாட்டுப்புறக்கலைகள் நடத்துதல் ஆகியன வல்லிக்கண்ணன் புதினங்களில் இடம் பெற்றுள்ளன.

பந்தல் அமைப்பு

திருமண நிகழ்ச்சியின் முதல் நிலை பந்தல் போடுவதாகும். திருமண நிகழ்ச்சி நடைபெறவும் விருந்தினர் அமரவும் பந்தி விருந்து சாப்பிடவும் திருமணங்களில் பந்தல் போடப்படுகின்றது. நினைவுச்சரம் புதினத்தில் வல்லிக்கண்ணன் திருமணப் பந்தலை வர்ணித்துள்ளார்.

‘பெரிசாகொட்டகைப்பந்தல்’ போடுவார்கள். அதுக்குள்ளே ‘பாத்தி’ ‘கிணறு’ என்று அலங்கார வேலைப்பாடு பிரமாதமாக இருக்கும். ஒவ்வொரு ‘பாத்தி’(சதுரம்) கிணறு(வட்டம்) மத்தியிலும் லஸ்தர் விளக்கு தொங்கவிடப்பட்டிருக்கும். அடுக்கடுக்காக வட்ட வளையங்களிலே, பூச்சின்னங்கள் மாதிரி, கண்ணாடி லோட்டாக்கள் மாதிரி, வெள்ளையிலும் கலர்களிலும் கண்ணாடி அமைப்புகள் அதுக்குள்ளே மெழுகுவர்த்தி வச்ச எரிய விடுவாங்க. வளையங்களிலே விதம் விதமான அமைப்புகளில் கண்ணாடிக் குண்டுகள், குமிழ்கள், நீள வடிவங்கள், சரம் சரமாத் தொங்கும். பார்ப்பதற்கே வசீகரமாக இருக்கும். அப்புறம் ரொம்பப் பெரிசா ஊதப்பட்ட பலூன்கள் மாதிரி, தடித்தடி ஃபுட்பால்கள் மாதிரியான ‘ரசக்குண்டுகள்’ மினு மினுன்னு தொங்கவிடப்பட்டிருக்கும். பந்தலிலே இதுகளும் விதம் விதமான கலர்களிலே இருக்கும். வெளியே தெருவை மறிச்சு ‘அம்பாரிப்பந்தல்’ அதன் நாலு கால்களிலும் வாழைமரங்கள், ‘கொட்டகைப் பந்தல்’ போடாத வீடுகளில் கூட பெரிசா, சாதாரணப் பந்தலாக இருந்தாலும் எடுப்பாகத்தான் இருக்கும். என்ற சித்திரப்பின் வழி முற்காலத்தில் தமிழகத்தின் கிராமத் திருமணப் பந்தல் பற்றி அறிந்து கொள்ள முடிகிறது (Vallikkannan, 1979).

ஊர்வலம்

அக்காலத்தில் கிராமங்களில் திருமணத் தம்பதியினர் திருமணம் முடிந்தவுடன் அவரவர் வசதிகேற்றபடி ஊர்வலம் வருவர். இக்காட்சிகளை நினைவுச்சரம், வசந்தம் மலர்ந்தது என்ற இரு புதினங்களிலும் காணமுடிகின்றது.

‘குதிரைச் சாரட்டிலே ஊர்வலம், மோட்டாரிலே பவனி, ஆயான் தகத்திலே பட்டணப்பிரவேசம் - இதெல்லாம் எவ்வளவு குதுகலமா, வர்ண மயமா, குளுகுளுப்பா இருந்தது! ‘தகத்து’ என்ற அந்தத் தேர் மாதியான அமைப்பிலே, பொண்ணும் மாப்பிள்ளையும் ஜம்முன்னு வீற்றிருக்க, பொம்மைகள் கையிலே மெழுகுவர்த்தி ஏற்றி நிற்க, இரண்டு பொம்மைகள் வெண்சாமரம் வீச, கியாஸ் லைட் வெளிச்சத்திலே, அந்தத் தகத்தில் நெடுகவும் பதிக்கப்பட்டிருந்த ரசம் பூசின சின்னச் சின்னக் கண்ணாடிகள் - தக தகன்னு பல நூறு சதுரங்களாக ஒளி வெட்ட ஆகா எவ்வளவு ஜோரான காட்சி அது” என்று மணமக்கள் ஊர்வலம் வந்த நிகழ்ச்சியைக் காட்சிப்படுத்துகின்றார் (Vallikkannan, 1979).

நாகரிகம் வளர்ந்து விட்ட பின் ஊர்வலம் ‘பளசர் காரில்’ நடை பெற்றது என்பதை வசந்தம் மலர்ந்தது என்ற புதினத்தின் வழி அறிய முடிகின்றது.

“தெற்குத் தெரு ஒரே ஒளி மயமாய் பகட்டும் ஆடைகள் படோடோபக்காரர்கள், கேஸ் லைட்டுக்கள், ஆடும் ஆலிப்பொம்மைகள் (பூதங்கள்)பெண்ணையும் மாப்பிள்ளையையும் சுமந்த பிளசர் கார், பூமணம், பன்னீர் வாசனை, மத்தாப்பு நாற்றம் எல்லாம் குழம்பிய நாடக மேடையாக மிளிர்ந்து கொண்டிருந்தது. ஊர்வலம் நின்று நின்று அவசரம் ஏதுவுமற்ற கதியிலே ஊர்ந்தது” இங்கு ஊர்வலம் மகிழுந்தில் நடைபெற்றதை அறிய முடிகின்றது (Vallikkannan, 1966).

முன் தலைமுறையினரால் சிறப்பாகக் கொண்டாடப்பட்ட ஊர்வலம் இப்போது வழக்கத்தில் இல்லமற் போய்விட்டது

திருமணத்தில் இடம் பெறும் கலைகள்

பொய்கால்குதிரை, ஆலி பொம்மை, (ஆட்டக்காரர்கள்) முதலிய கலை நிகழ்ச்சிகள் திருமணத்தில் இடம் பெற்றன. என்பதை தம் புதினங்களில் பதிவு செய்துள்ளார் (Vallikkannan, 1966).

முடிவுரை

நினைவுச்சரம், இருட்டு ராஜா, ஒரு வீட்டின் கதை, வசந்தம் மலர்ந்தது, என்ற புதினங்களில் வல்லிக்கண்ணன் கிராம மக்களின் வாழ்க்கையை இயல்பாகப் பதிவு செய்துள்ளார். இப்புதினங்களில் இடம் பெறுகின்ற பழமொழிகள், நாட்டுப்புறப்பாடல்கள், சிறுவர்களின் விளையாட்டு மற்றும் மக்களின் அன்றாட வாழ்க்கையில் இடம் பெறுகின்ற சடங்குகள், திருமணம், குழந்தைக்குப் பெயர் சூட்டல் முதலிய நிகழ்ச்சிகள் மக்களின் உணர்வோடும் உதிரத்துடனும் கலந்துள்ளன. நாட்டுப்புறக்கூறுகள் யாவும் தமிழர்களின் வேர்களாகும். தமிழர்களின் மண்ணோடும் மனதோடும் கலந்தவையாகும். மண்மணத்தோடு எழுதப்பட்ட வல்லிக்கண்ணன் புதினங்களில் இவை வெளிப்பட்டுச் சிறக்கின்றன.

References

- Bhakthavatsala Bharathi, S. (2009) Panpaattu Manudaviyal, Meiyappan Pathipagam, Chennai, India.
 Chellam, V.T. (2000) Tamizhaga Varalarum Panpadum, Manivasagar Pathippagam, Chennai, india.
 Ilampooranar, (2005) Tholkappiyam Porulathikaram, Saratha Pathipagam, Chennai, India.
 Surendhiran, R. (1979) Nattupura Ilakkiyam, Thentamil Pathippagam, Chennai, India.
 Thamizhannal, (2008) Tholkappiyam mollamum uraiyum, Meenakshi book store, Madurai, India.
 Thatchinamoorthy, Aa. (2014), Thamizhar Nagarigamum Panpadum, Yaazh Veliyeedu, Chennai, India.
 Vallikkannan, (1966) Vasantham Maranthathu, Kalaignan Pathippagam, Chennai, India.
 Vallikkannan, (1979) Ninaivusaram, Pomphuhar Pathippagam, Chennai, India.
 Vallikkannan, (1980) Oru Vitin Kadhai, Kalpana Pathippagam, Chennai, India.
 Vallikkannan, (1985) Iruttu Raja, Narmatha Pathippagam, Chennai, India.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author 2022. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License